

som i de store Retssager, der har været gaaende her i vort Land i Anledning af Landmandsbanken: Befolkningen blev træt af de lange retlige Udredninger. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Korsgaard i, at de synes at have været unødvendig lange. Befolkningen var paa et tidligt Tidspunkt klar over, at der her var en alvorlig Skyld til Stede, som ikke med den største advokatoriske Behændighed lod sig bortforklare, og derfor samlede Interessen sig ogsaa, længe før Retshandlerne var afsluttet, om dette ene: Dommen, den endelige Dom, Højesteretsdommen. Saaledes er det ogsaa, naar man ser hen til vor Statsøkonomi. Paa Grundlag af det aflagte Regnskab og Finanslovsforslaget er der sikkert allerede ude i Befolkningen opstaaet Forstaaelse af, at Bevægelsen nu er ved at gaa i den rigtige Retning, at der er, saaledes som den højtærede Finansminister forleden udtalte, ved at danne sig et Grundlag for en sund Statshusholdning. Dette er da heller ikke bortforklaret fra nogen Side, og det lader sig heller ikke bortforklare. En anden Ting er, hvorvidt det lader sig gøre at holde Retningen, at fæstne Grundlaget. Den højtærede Finansminister pegede forleden Dag paa visse Farer i saa Henseende, de urolige Forhold i vort Næringsliv og de udenrigske Forhold. Ingen vil nægte — vi frygter det vel snarere alle —, at der her kan komme Overraskelser, som kan blive til alvorlig Fare for vore Statsfinanser. Derfor glæder det mig ogsaa, at den højtærede Finansminister gav Tilsagn om, at Regeringen ikke vil fremsætte nye Lovforslag, som betyder stærkt øgede Udgifter for Statskassen, men at den vil fortsætte Sparebestræbelserne til det yderste, ikke alene ved at undlade at fremsætte Forslag, men ogsaa ved fortsatte Besparelser indenfor Administrationen og ved Ændringer i den foreliggende Lovgivning.

Jeg har lagt Mærke til, at der fra forskellige Sider er udtalt, at man nu paa selve Finansloven er kommet saa vidt i Besparelser, som der er Mulighed for. Jeg vil imidlertid gerne, ligesom jeg for Resten ogsaa gjorde det i Fjor, henstille til det høje Finansudvalg ikke at slaa sig til Ro hermed, men at anstrenge sig til det

yderste for ogsaa at skære ned indenfor Finanslovens givne Rammer. Jeg føler mig forvisset om, at naar man gør sig Flid her, vil man finde adskillige Steder, hvor der er meget at fjerne. Det kan ikke undgaas, at der i en saa stor Husholdning som Statens i Aarens Løb bliver hængende en hel Del ved, som trænger til at komme bort, og det maa være Finansudvalgets Opgave her paa det nøjeste at holde Øje med, at man faar alt overflødig Vedhæng indenfor de enkelte Budgetter fjernet. Sker dette, vil der forsvinde Millioner fra Finansloven, det er jeg ikke i Tvivl om. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen siger nej, jeg vil sætte mit Jo derimod, saaledes baade kan og maa det gaa.

Men for øvrigt vil jeg indrømme, at for at opnaa kraftige Besparelser skal der Lovændringer til. Et gammelt Ord siger, at Nød bryder alle Love, jeg vil naturligvis ikke opfordre den høje Regering til at bryde Lovene, men jeg vil paa den anden Side fastholde, at Nød kan tvinge til at ændre Lovene. Her mener jeg, at der ikke er noget Omraade, der i og for sig kan betegnes som helligt og urørligt. Vi maa sætte alle vore Statsudgifter i Forhold til Samfundets økonomiske Evne, selv om vi naturligvis altid maa skønne over, hvor vi bedst skal sætte ind med vore Besparelser. Jeg tvivler ikke om, at den høje Regering i saa Henseende vil gaa frem med den største Varsomhed og vide at finde ud af, paa hvilke Omraader Nedskæring bedst kan foretages, saaledes at den volder saalidt Besvær som muligt. For øvrigt er det noget, vi alle ved, og som der ogsaa ofte er gjort opmærksom paa, at stærke Besparelser i Statshusholdningen kan i Virkeligheden ikke foretages, uden at det vil gøre ondt indenfor de forskellige Omraader, det rammer, saa kan vi saa at sige tage hvilket Omraade vi vil. Men det faar ikke hjælpe. Hverken den nuværende Regering eller nogen fremtidig Regering vil, hvis den vil holde Sundheden i vor Statsøkonomi ved lige, kunne undgaa at gaa Besparelsens Vej paa en energisk Maade. Jeg vil sige til Regeringen, at hvis den skulde finde Vejen meget tornestrøet, vil den kunne trøste sig med, at der inden længe kommer en Valgdag, hvor